

igjennem Ministeriet Amtsraadet til Regnskab, hvis det har undertrykket dem. Jeg synes, at der er Mening og Sammenhæng i dette System. Jeg kan godt indsee, at man kan combinere det paa mange andre Maader; men enhver Combination har sine Bæmseligheder. Det er Virkeligheden — jeg maa gjentage, hvad jeg ogsaa berørte forrige Gang — der er udset for de store Angreb og de mange Kritiker. Egeover for denne Virkelighed staae de mange løse Forestillinger om, at det skulde være anderledes, og hvor godt det da vilde gaae, som et skjønt Skygebillede. Men, naar det saa skal forvandles til Kjød og Blod, saa viser det sig, at det ogsaa er til at saare, ligesom andet Kjød og Blod. Og dette vil jeg i Særdeleshed ogsaa endnu tillade mig at anvende paa Noget, som min ærede Nabo ligeledes berørte, og den høitærede Minister har ogsaa imodegaet. Thi det er jo ogsaa ganske rigtigt, at vi ikke godt kunne — idetmindste skal der en meget kunstig Methode til, som jeg ikke er istand til at finde — give alle Huusmand og i det Hele den hele Befolkning, der er af en indskrænket Bestielse, en betydelig Indflydelse paa Communalvalgene, uden i nogen Grad at genere og formindste den Indflydelse, som de hidtil Privilegerede havde. Jeg troede, at det var Meningen af Loven, at den skulde indtil en vis Grad formindste og neutralisere denne Indflydelse. Og jeg synes, at den er er befødent og passende formindstet og neutraliseret. Vel siges der saaledes, at der er 17—18 Tusinde, som tabe deres hidtilværende Ret til at vælge, s. Ex. 7 i deres Commune. Men jeg svarer: Det er vistnok sandt, at de efter Forslaget ikkun saae Ret til at være med ved Valget af de tre; men de 50 Tusinde, med hvem de nærmest dele Stilling og Interesse, de faae saa Ret til at understøtte dette Valg ved Valget af Fire, som beroer paa dem ganske alene. Jeg troer sandelig, at de 18 Tusinde skulde finde, at de kunne være godt tjente med denne Forandring. — En æret Taler — om jeg ikke feiler, den 3die Landsstingsmand for 7de Kreds (S. Pedersen) — har ikke godt kunnet gaae ind paa min Paaberaabelse af den „gamle“ Historie om Frankrig og dens Revolution, og meente, at jeg

ikke maatte forverle Frankrig med Danmark. Men jeg troer rigtignok, den ærede Taler ikke ganske har forstaaet, hvorfor jeg berørte det anførte Exempel. Det var ikke, fordi jeg dermed vilde sige, at vi staae paa det samme Punkt som Frankrig i 1792, at jeg anførte det. Men det var, fordi jeg ved Historien vilde oplyse, hvorledes Forsøg paa at gennemføre et og samme Princip igjennem alle Grader af det borgerlige Liv, fører til, at de Genfærdigheder og Mangler, som dette ligesom ethvert menneskeligt Princip har, komme til en ganske uhyre og ubefrivelig Overvægt, medens derimod dette ikke er Tilfældet, naar eet Princip herfer i Henseende til det store Regjerings-Maskinerie, et noget andet i Henseende til de communale Forhold og saa fremdeles. Disse forskjellige Principers gensidige Paavirken af hinanden, vil, det indrømmer jeg, føre til enkelte Rivninger; men det er efter Historiens Vidnesbyrd deslige Rivninger, under og ved hvilke Folkefriheden, navnlig Frihed og Sikkerhed for Person, Eiendom og Ret til frit at ytre sig, lever og blomstrer i det borgerlige Samfund. Og derfor vil jeg tillade mig at gjentage, at der er virkelig Grund til i denne Sag at paaberaabe sig Historien. Og jo mere det ærede Medlem, ligesom jeg, vedblivende bekræfter sig med Historien, desto mere vil han overbevise sig om, at i Staterne, der finder man intetsteds nogen virkelig Frihed, hvor man gaaer efter det abstracte Princip, at det, som paa det ene Stadium er gjeldende, uden mindste Omvendring ogsaa skal gjelde paa det andet, tredje o. s. v.

Thalviger: Det forekommer mig, at den Noverensstemmelse, der finder Sted imellem Udvalget og os Forslagsstillere, gaaer ud paa, om vi skulde substituere Valgret eller Valgbarhed. Vi foretage, om jeg saa maa sige, en Auction og en Licitation. Vi byde høiere op hvergang og vil sætte en høiere Valgbarhedsænsus; Udvalget gaaer ned, byder under og gjør mindre for de Valgberettigede; naar imidlertid Sagen dreier sig om Principet, saa staae vi endnu, om jeg saa maa sige, lige skarpt imod hinanden. Det er os Forslagsstillere meget om at gjøre, at Valgene i Communerne kunne fæe paa een-